

Sygn. akt IV Ka 509/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SSO Waldemar Majka SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Władysławy Kunickiej – Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2015 r.

sprawy **T. F.**

syna J. i U. z domu F. (...)r. w Ż.

oskarżonego z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 20 kwietnia 2015 r. sygnatura akt II K 172/15

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 509 / 15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył T. F. o to, że :

I. w okresie od dnia 02 września 2013 r do dnia 02 marca 2014 roku w J., w województwie (...), uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy i orzeczenia sądowego, to jest wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z dnia 14.11.2011 roku, sygnatura akt III RC 481/11, obowiązku opieki poprzez niełożenie na utrzymanie swojej córki A. F., czym naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym

wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy II Wydziału Karnego sygn. akt II K 1255/11 z dnia 27 marca 2012 r za czyn z art. 207 § 1 kk i in na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 25.05.2012 r do 10.06.2013 r

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w okresie od dnia 02 września 2013 r do dnia 02 marca 2014 roku w J., w województwie (...), uporczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy i orzeczenia sądowego, to jest ugody sądowej Sądu Rejonowego w Świdnicy III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z dnia 22.12.1998 roku, sygnatura akt III RC 1006/98, wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy Wydziału I Cywilnego z dnia 07.08.2002 r sygn. IC 1147/02 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z dnia 03.02.2014 roku, sygnatura akt III RC 476/13, obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie swoich dzieci K. i K. F. (1), czym naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy II Wydziału Karnego sygn. akt II K 1255/11 z dnia 27 marca 2012 r za czyn z art. 207 § 1 kk i in na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 25.05.2012 r do 10.06.2013 r

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z 20 kwietnia 2015r. sygn. akt II K 172/15:

I. oskarżonego T. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, tj. występków z art. 209 § 1 kk przyjmując jednocześnie iż działał on w ramach ciągu przestępstw i za czyn ten na podstawie art. 209 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa i nie obciąża go opłatą sądową.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z urzędu.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk o art. 438 pkt 2, 3 oraz 4 kpk wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

- art. 4, 5 § 2 i 7 kpk poprzez jednostronną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniając dowody przemawiające wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, z całkowitym pominięciem dowodów na jego korzyść, przy jednoczesnym dokonaniu szeregu ustaleń faktycznych z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów i wbrew zasadzie in dubio pro reo;
- art. 366 § 1 kpk polegającą na nie wyjaśnieniu istotnych okoliczności sprawy;

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nietrafnym uznaniu, iż zebrane w toku postępowania karnego dowody pozwalają na przypisanie oskarżonemu T. F. winy w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1 kk podczas gdy obiektywna i wszechstronna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał ustawowych znamion przestępstwa, a to znamienia uporczywości uchylania się od wykonania ciążącego na nim obowiązku alimentacji;

2. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu bezwzględnej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk wniósł o:

- uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku;

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna, a waga podniesionych zarzutów obrazy prawa procesowego musi skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do jej ponownego rozpoznania.

Jakkolwiek oskarżony w postępowaniu przygotowawczym do winy się przyznał i tak też zadeklarował na rozprawie, to jednak już z wyjaśnień złożonych przed sądem wynika, że oskarżony nie mógł łożyć alimentów z powodu kłopotów ze znalezieniem pracy, orzeczono wobec niego grupę inwalidzką i niektórych prac nie może wykonywać, nadto w inkryminowanym okresie pracował dorywczo, przekazywał kilka razy pieniądze na odzież dla pokrzywdzonej A. F., zaś starszym pokrzywdzonym K. i K. F. (1) przekazywał kilkakrotnie drobne pieniądze. Te okoliczności należało zweryfikować poprzez bezpośrednie prowadzenie dowodu z zeznań pokrzywdzonych K. i K. F. (1) oraz matki pokrzywdzonej A. F. - świadka W. M., tu nie dostrzegł Sąd Rejonowy iż wymienieni świadkowie zdecydowanie negowali otrzymywanie od oskarżonego jakichkolwiek świadczeń alimentacyjnych, podkreślając całkowity brak zainteresowania oskarżonego sytuacją materialną pokrzywdzonych i zaniechanie wszelkich kontaktów z pokrzywdzonymi. Mimo treści wyjaśnień oskarżonego na rozprawie Sąd I instancji błędnie poprzestał na ujawnieniu zeznań tych świadków, co uniemożliwiło mu należyłą weryfikację linii obrony oskarżonego. Apelacja zakwestionowała oparte na zeznaniach wymienionych świadków ustalenia faktyczne wyroku o braku alimentowania i braku zainteresowania oraz kontaktów z pokrzywdzonymi, zaś oskarżony na rozprawie odwoławczej złożył dodatkowe wyjaśnienia, podając nowe fakty o swej sytuacji w okresie objętym aktem oskarżenia, tj. podjęciu nietrafionej działalności gospodarczej, o stałych kontaktach z pokrzywdzonymi K. i K. F. (1), wielokrotnym dostarczaniu im pieniędzy oraz żywności, przekazywaniu pieniędzy na zakup odzieży dla małoletniej A., na które to okoliczności obrona zawnioskowała także o przesłuchanie w charakterze świadków aż 4 osoby najbliższe pokrzywdzonym tj. A. i K. M., M. F. i U. G..

Skoro więc Sąd Rejonowy z obrazą art.4 kpk i art. 7 kpk nie zbadał należycie linii obrony oskarżonego, w sprawie pojawiły się nowe okoliczności i zawnioskowano dodatkowe dowody o charakterze dla oskarżonego alibijnym, to jedynym możliwym rozstrzygnięciem odwoławczym jest orzeczenie kasatoryjne. W toku zaskarżonego ponownego rozpoznania sprawy Sąd I instancji zbada linię obrony oskarżonego, przeprowadzi bezpośrednio dowód z zeznań pokrzywdzonych K. i K. F. (1), świadków W. M. oraz zawnioskowanych w apelacji oskarżonego. Dopiero po tak przeprowadzonym postępowaniu dowodowym można wydać jednoznaczne orzeczenie co do sprawstwa i winy oskarżonego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust. 2 pkt. 4 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.